

Perioada de timp actuală și cea viitoare (6)

Răpirea Adunării (Bisericii)

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.14-18

1 Tesaloniceni 4.14-18: *Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.*

În cuvintele acestea avem revelarea cea mai clară și mai desăvârșită referitoare la răpirea Adunării. În ele ne sunt prezentate trei lucruri, care vor fi împlinite de Domnul la timpul Său:

1. Învierea mădularelor Adunării care până în momentul acela au adormit,
2. transformarea mădularelor rămase în viață,
3. răpirea atât a unora cât și a celorlalți, pentru întâmpinarea Domnului.

Cu privire la punctul 1:

Faptul că vor avea loc mai multe învieri diferite una de alta rezultă deja din expresia: „Învierea dintre morți” (Faptele Apostolilor 4.2; Luca 20.35; Filipeni 3.11). Ea ne este însă explicată în mai multe afirmații deosebite; de exemplu Luca 14.14: „Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.”

Luca 20.35-36: „Dar cei care vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.” Aceasta nu este învierea tuturor morților, căci numai unii vor fi considerați vrednici de această înviere precum și de veacul acela; și deoarece ei urmare acestei învieri sunt ca îngerii – sunt „fii ai lui Dumnezeu, deoarece sunt fii ai învierii” – așa cum Isus Hristos Însuși prin înviere a fost dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu (Romani 1.4).

Filipeni 3.11: „Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.” Pavel nu ar fi putut vorbi în felul acesta dacă ar fi numai o singură înviere, la care ar ajunge atât cei drepti cât și cei nedrepti în același fel și fără vreun efort.

Învățătura, pe care Pavel o dă corintenilor cu privire la ordinea în care are loc învierea este în deplină concordanță cu ideea referitoare la o înviere specială a Adunării la venirea viitoare a lui Hristos, după care urmează o altă înviere pentru restul morților, așa cum vom vedea îndată. „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. (În nici un caz aceasta nu se poate referi la cei răi.) În urmă, va veni sfârșitul” (1 Corinteni 15.22-24).

Să rămânem un moment la Ioan 5.28,29, deoarece locul acesta este deseori citat ca dovadă pentru o singură înviere, și să încercăm să înțelegem corect gândurile Domnului exprimate aici. Isus, acuzat de iudei de hulă împotriva lui Dumnezeu, deoarece El S-a numit pe Sine Fiul

lui Dumnezeu, se justifică prin aceea că El arată că Tatăl a dat putere Fiului ca să facă tot ce face Tatăl. Tatălui însă ai aparține darea vieții, învierea și judecata; și Fiul face pe deplin aceleași lucruri, așa cum citim începând cu versetul 24: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Aceasta este aducerea la viață a morților spiritual prin credința în cuvântul lui Isus. Prin aceasta am spus totul despre această temă.

„Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care-L vor asculta vor învia.” Nu merge Domnul acum mai departe, prin aceea că repetă gândul amintit mai înainte, și nu include El în acesta și învierea trupului acelora care în sens spiritual au fost făcuți vii prin credința în cuvântul Său? Dacă nu ar fi așa, atunci acest verset nu ar avea nimic de adăugat la cel anterior. Însă sub această premisă expresia „vor învia” este cu atât mai bine aleasă, cu cât ea desemnează atât transformarea sfinților în viață, în care ce este muritor a fost înghițit de ce este nemuritor (2 Corinteni 5.4), cât și învierea sfinților morți, care vor ieși din mormintele lor. Este într-adevăr adevărat că Isus desemnează momentul acesta cu cuvintele: „vine ceasul, și acum a și venit”, un mod de exprimare pe care El l-a folosit în discuția cu femeia samariteancă, ca să descrie timpul Adunării (Ioan 4.23). Aceasta are loc așa, pentru că realmente învierea minunată a Adunării este revelarea deplină a vieții lui Hristos, care începând de acum este în ea (Coloseni 3.3-4). Învierea ei nu este despărțită prin nici un eveniment sau printr-o perioadă intermediară de ceasul pelerinajului ei aici jos pe pământ. Ea este numai ultima „clipă”, ultima „clipeală” a acesteia (1 Corinteni 15.52). De ce ea ar trebui să fie despărțită în cuvintele Domnului?

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (versetul 26). Aceasta amintește de cuvintele lui Isus adresate lui Petru: „Pe această Piatră (pe Fiul Dumnezeului celui viu) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16.18). Ca Fiu al Dumnezeului celui viu am viața în Mine, așa cum Tatăl are viața în Sine Însuși; și așa cum Eu am viața, tot așa o vor avea și aceia care Îmi aparțin. Așa cum Eu am ieșit biruitor din Hades, tot așa și ei vor ieși din el. Pentru că Eu trăiesc, și ei vor trăi. „Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3.3-4).

„Și El I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului” (versetul 27). După învierea minunată și înălțarea la cer a Adunării prin glasul „Fiului lui Dumnezeu” vine judecata exercitată prin „Fiul Omului”; o judecată care se extinde de la judecata asupra națiunilor, la venirea Sa, până la judecata asupra morților mari și mici înaintea marelui tron alb.

„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (versetele 28 și 29). Nu vă mirați de faptul că Fiul Omului va judeca, căci Lui I se cuvine și să învieze morții. „Vine ceasul ...” Ceasul Adunării, taina ascunsă, a durat deja 1800 de ani [articolul este din anul 1856; nota redacției]; și noi nu putem spune cât va mai dura. Și nimic nu este împotriva gândului că ceasul, despre care este vorba aici, nu va mai dura cel puțin o mie de ani; și el este atât un ceas al învierii cât și un ceas al judecării. – La început va avea loc aceeași înviere, la venirea Fiului Omului, imediat după necazul cel mare. Despre această înviere – sau cel puțin despre o parte a celor înviați, și anume aceia care înviază pentru viață – vorbește Isus în Luca 20.35; căci aici totul poartă un caracter iudaic. Această învierea era aceea pe care Daniel a văzut-o în capitolul 12.2 (și nu Adunarea), deoarece ea are loc după necazul cel mare. De altfel și profetul spune în locul acesta: „mulți” (nu toți), „care dorm în țărâna pământului”. Deci nu corespunde în totalitate cu ceea ce a spus Isus: „Toți cei din morminte ...”. Aceasta este așa, căci realmente după o mie

de ani are loc învierea acelor care până atunci au rămas în morminte, ca să apară înaintea marelui tron alb. Expresia Domnului: „Toți cei din morminte”, desemnează, după cum mi se pare mie, totalitatea acestora, în afară de adunarea celor înviați, și anume a tuturor, fără să lipsească măcar unul.

Însă înainte de toate avem în Apocalipsa 20.4-6 două învieri clar diferențiate între ele: „*Întâia înviere*”, care eliberează pentru totdeauna de puterea morții, și „*învierea celorlalți morți*”. Aflăm de asemenea, ceea ce nu se spune niciunde în altă parte, că între aceste două învieri este o perioadă de timp de cel puțin o mie de ani.

Se va spune că această primă înviere ar fi o înviere spirituală? Atunci și a doua înviere, care constă din „*ceilalți morți*”, ar trebui să fie de asemenea spirituală; căci această expresie „*ceilalți morți*” arată că aceștia au aceeași natură cu morții care au ieșit deja mai înainte dintre ei; și în acest caz nu ar fi o înviere. De altfel în prima parte a versetului 4 găsim Adunarea: „*Și am văzut niște scaune de domnie și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata*” (vezi și 1 Corinteni 6.2). Vedem apoi alți sfinți, care de asemenea constituie o parte a învierii, dar care nu aparțin Adunării, deoarece ei au trecut prin necazul cel mare, pentru care Adunarea are făgăduința să fie păzită de ceasul lui. Ei nu s-au închinat nici înaintea fiarei și nici înaintea chipului ei și nu au primit semnul nici pe fruntea și nici pe mâna lor. Nu sunt aceia despre care este vorba în Apocalipsa 6.9-11, atât cei care au fost omorâți deja atunci, cât și cei care vor fi omorâți începând din momentul acela?

Deci părerea obișnuită despre o singură înviere simultană a celor drepti și celor nedrepti, care trebuie să aibă loc în momentul dinaintea ultimei judecări, nu este justificată, dacă cercetăm serios întrucâtva locurile din Scriptură care se referă la această temă.

Dacă este numai o singură înviere, care are loc în momentul când cerul și pământul vor dispărea dinaintea scaunului de domnie mare și alb (Apocalipsa 20.11-13), cum se poate atunci explica Romani 8.18-23, unde readucerea la viață a acestei creații este legată evident de răscumpărarea trupurilor sfinților, și anume de învierea lor? Cum se pot explica locuri ca cele din Matei 19.28-29; 1 Corinteni 6.2; Apocalipsa 2.26-27; Isaia 25.8-10, comparate cu 1 Corinteni 15.54? Într-adevăr vedem în Isaia 25.8-10 că, după ce moartea a fost înghițită de biruință, Domnul va călca Moabul în picioare, cum este călcat în picioare paiul în bălegar. Însă aceste cuvinte sunt folosite în 1 Corinteni 15.54 pentru învierea sfinților, așa că, după ce această înviere a avut loc, Moab va fi călcat în picioare. Se încearcă explicarea acestui fapt în sistemul unei singure învieri!

Nu numai Adunarea va învia înaintea celor răi, care vor fi păstrați legați în legăturile morții până la judecata finală, ci și – când Fiul Omului va veni în slava Sa ca să judece lumea și să elibereze pe Israel – sfinții acestui popor și alții, care erau în legătură cu El, vor învia, ca să aibă parte de Împărăție, precum și, după cum se pare, să judece răul. Atunci va învia Daniel, Isaia și mulți alții, și ei vor avea „partea lor la sfârșitul zilelor”.

Însă unii vor fi treziți ca să aibă parte de ocară și rușine veșnică, căci „a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul” (Apocalipsa 11.18; Isaia 25.8; 26.19,21; Daniel 12.2,13; Matei 11.20-25; 12.41-42; Luca 10.2-14; 11.30-33; 2 Timotei 4.1; 1 Petru 4.5). Atunci va avea loc în sfârșit eliberarea lui Israel prin Fiul Omului aflat în glorie, și învierea sfinților morți ai acestui popor este numai primul act al acestei eliberări, așa cum învierea morților Adunării este primul act al salvării Adunării.

Aceste învieri diferite sunt într-adevăr uneori rezumate în două învieri: învierea celor drepti și învierea celor nedrepti (Ioan 5.29) sau în întâia înviere și învierea celorlalți morți (Apocalipsa 20). Și într-adevăr în ceea ce privește caracterul celor înviați sunt numai două categorii, drepti și nedrepti – și anume cei care înviază pentru viață și cei care înviază pentru judecată. La fel în ceea ce privește timpul acestor învieri ele se pot rezuma în două: unii vor învia la venirea Domnului (în sensul general al cuvântului, fără a diferenția venirea Sa pentru Adunare și venirea Sa pentru Israel) și alcătuiesc împreună „întâia înviere”; cealaltă o constituie „ceilalți morți”.

Oricare ar fi greutățile legate de această temă, dacă se dorește să fie înțeleasă, rămâne totuși clar (și aceasta vrem în principal să prezentăm) că învierea Adunării este total diferită de învierea celor răi, atât în ceea ce privește timpul, cât și în ceea ce privește principiile după care are loc.

În ceea ce privește timpul, cei răi – cu excepția acelor care erau în relație cu Israel și care vor fi judecați în momentul salvării acestui popor – rămân în legăturile morții, până când Domnul îi va chema la judecată înaintea marelui tron alb. Adunarea, ca cel dintâi rod al creației noi, va învia *înainte* de împlinirea veacului, la venirea Domnului, și va fi răpită spre a-L întâmpina. „Dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai Lui” (1 Corinteni 15.23).

În ceea ce privește principiile după care au loc, cei răi vor învia prin puterea de nebiruit a Domnului, care îi cheamă la judecată. Cei care au fost deja îndreptățiți, Adunarea devenită părtaşă vieții spirituale a Capului ei înviază prin apropierea acestui Cap minunat, care face parte de viața Sa trupească mădularelor Sale care dorm în țărâna pământului. Cei care au adormit în Hristos sunt ca un trup solidificat, care primește iarăși viață și se ridică la apropierea Capului viu, care îl cheamă și care vine ca să fie unit cu El.

Cu privire la punctul 2:

„Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.” Chiar dacă aici nu se spune direct despre transformarea celor în viață, totuși aceasta se subînțelege: căci noi nu putem fi răpiți cu aceste trupuri grele și neputincioase să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și nu putem locui cu ele în cer și savura bucuria Sa. Pavel spune în altă parte: „Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu și nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” El adaugă totodată: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15.50-54). „Atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2).

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile” (Filipeni 3.20-21).

Drept urmare Pavel aștepta transformarea și nu moartea, așa cum spune el în 2 Corinteni 5.4: „Nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste

acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață”; cu toate că el era gata pregătit să treacă prin moarte, dacă Dumnezeu îl va chema la aceasta; ceea ce îi părea să fie mult mai bine, decât să fie în trupul acesta departe de Domnul (Filipeni 1.21-24).

Dar în loc să se păstreze această așteptare despre care vorbește Pavel și împreună cu el să se repete: „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați”, nu s-au rușinat să-l acuze de minciună, spunând: un lucru este sigur, că noi toți trebuie să murim; și astfel sufletele și inimile creștinilor au fost îndepărtate de la așteptarea Domnului,- așteptare, care după har, este imboldul cel mai puternic al oricărei devotări și al oricărei ascultări cu bucurie -, ca să le îndrepte spre moarte, la această plată a păcatului, care la urma urmei poate aduce numai o ascultare constrânsă și înrobitoare. Însă se spune deseori, crezându-se că se citează un cuvânt din Scriptură, că tuturor oamenilor le este rânduit să moară o dată. Dar Cuvântul nu spune aceasta, căci atunci ar fi în contradicție cu sine însuși. El spune: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9.27-28).

Corespunzător ni se spune că este rânduit oamenilor, celor mai mulți oameni, să moară o singură dată, și totodată ni se amintește că Hristos va fi văzut, nu cu privire la păcat, de unii a doua oară, deci care nu vor muri, și anume de aceia care, așteptându-L să le aducă mântuirea, vor trăi în momentul venirii Sale.

Cu privire la punctul 3:

În acest moment, în această clipeală din ochi, atât cei înviați cât și cei transformați „vor fi răpiți toți împreună, în nori, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh”. Enoh și Ilie au avut deja privilegiul să părăsească pământul, ca să se înalțe la cer, fără să treacă prin moarte. Enoh, după cum se pare, nu a avut martori ai răpirii sale, despre care noi nu cunoaștem detalii. Ilie, ca proroc al legământului, care a fost dat însoțit de furtună, fulgere și tunete, a fost răpit la cer într-un vârtej de vânt, într-un car de foc și cai de foc. Isus ca Mijlocitor al unui legământ mai bun, un legământ al harului, a fost răpit în nor. Adunarea, trupul Lui, va fi răpită la fel ca El.

De altfel nu va fi o transformare înceată și durerosă, așa ca un cocon, al cărui nou născut trebuie să-și scuture somnul lui lung și aripile neîndemnatice, înainte ca el să poată să se ridice bucuros în văzduh. Nu va nici măcar așa cum a fost la învierea lui Lazăr, care a ieșit din mormântul lui înfășurat în fâșiile de pânză, care au trebuit să fie desfăcute, ca să poată merge. Într-o clipă, într-o clipeală va avea loc această înviere a sfinților morți și transformarea sfinților vii, așa cum va fi fără îndoială și răpirea pentru întâmpinarea Domnului.

Așa se va împlini făgăduința frumoasă, pe care Domnul a dat-o ucenicilor Săi, înainte ca El să-i părăsească: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14.2,3).

În felul acesta se desăvârșește în final lucrarea lui Dumnezeu în aleșii Săi. Această desăvârșire este totodată ultimul cuvânt al chemării noastre cerești, fără de care noi niciodată nu am fi avut o noțiune clară și desăvârșită despre ea.

Adunarea este Eva cerească, care, după ce a fost luată din coasta soțului ei, în timp ce El stătea pe scaunul de domnie al Tatălui Său, la trezirea Sa Îi va fi prezentată ca soție minunată, „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5.27).

Deoarece Dumnezeu ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii, atunci El ne-a „adus la viață, ne-a înviat și ne-a pus să ședem în locurile cerești” , căci „pe aceia, care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8.29; Efeseni 1.2-3; 2.5-6). Însă acest plan al dragostei libere și plină de har a Tatălui a început Fiul să-l îndeplinească în noi, atunci când El ne-a atras la Sine și prin credință ne-a unit cu Sine. Așezați astfel în părtășie cu El, noi am primit într-o anumită măsură felul Lui de gândire și suntem o reflectare a chipului Său. El vrea să desăvârșească aceasta, prin aceea că aduce la viață trupurile noastre moarte și le transformă în asemănare cu trupul Său minunat. Domnul ne-a despărțit deja de lume într-o anumită măsură, prin aceea că ne-a făcut să vedem nimicnicia și stricăciunea ei și a atras spre Sine sentimentele și înclinațiile noastre. Și aceasta vrea El să desăvârșească, prin aceea că El ne ia la Sine pe nori în afara lumii.

Instrumentul folosit de Domnul pentru această lucrare demnă de admirație este totdeauna același, și anume Cuvântul Său. Cuvântul Său, venit probabil din gura unui credincios slab și disprețuit de lume, este cel care ne face vii și ne desparte de lume, ca să ne lege cu El. Cuvântul Său va fi de asemenea cel care, dar ca strigăt poruncitor, va răsună din cer cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, care va aduce la viață ultima părticică a trupului nostru și ne unește cu El pentru totdeauna. Aceia care au auzit glasul Său, care i-a chemat la credință și pocăință, și i-au dat ascultare, vor auzi glasul Său minunat ori în morminte, și vor ieși afară din ele, ori în slăbiciunea trupului acesta muritor, și vor fi transformați. Dimpotrivă aceia care au refuzat să audă glasul Său și să-i dea ascultare, când acesta i-a chemat la pocăință, vor rămâne în legăturile morții, până când vor învia pentru judecată.

În felul acesta, Doamne Isuse, cuvântul Tău, glasul Tău binecuvântat împlinește totul în toți ai Tăi, așa cum Tu ai spus: „Oile Mele ascultă glasul meu și Mă urmează.”

Cu cât mai frumos și mai plăcut ne-ar răsună glasul plăcut al lui Isus, dacă totdeauna ne-am gândi că el va răsună în curând în nori, ca să facă vii trupurile noastre muritoare și să ne ia la Sine în cer, pentru ca acolo unde este El să fim și noi! Ah! Dacă cel necredincios ar putea crede, că glasul care acum îl cheamă prin Evanghelie și care lui îi pare a fi numai slăbiciune și nebunie, este singurul glas care nu numai va da pace sufletului Său, ci el poate și să aducă la viață trupul său! Dacă el ar putea crede, că acest glas, care acum vorbește despre har și iertare, se va transforma într-o sabie cu două tășuri, ca să lovească popoarele cu el, și într-o flacăra de foc, ca să facă răzburare asupra acelor care nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelie! Dacă în sfârșit el ar putea crede, că el este glasul atotputernic al Aceluia, de care trebuie să ascuți, atunci când el va constrânge pe cei mici și pe cei mari să apară înaintea Lui, ca să fie judecați după faptele lor! Însă acestea sunt lucruri pe care numai Duhul le poate descoperi.

Nouă ni se cuvine, frați preaiubiți în Domnul „și părtăși ai chemării cerești”, să mulțumim fără încetare lui Dumnezeu, „căci de la început Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului, la care El ne-a chemat prin Evanghelie, ca să căpătăm slava Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 2.13-14).

Fie ca această speranță fericită, în timp ce o înțelegem tot mai mult prin credință, să servească spre mângâierea și sfințirea noastră, așa cum s-a spus: „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.” – „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Tesaloniceni 4.18; 1 Ioan 3.3).

Plângem noi după prietenii dragi, care au adormit în Domnul? Să nu fim triști; căci El Însuși Se va arăta din cer, și la strigătul Lui mai întâi vor învia acești preaiubiți, și noi, care trăim, vom fi răpiți împreună cu ei în nori în întâmpinarea Domnului în văzduh și vom fi pentru totdeauna la El. Atunci se vor sfârși toate aceste despărțiri provocate de împrejurări, aceste necesități amare ale vieții, aceste despărțiri deseori așa de dureroase, pe care le-a adus păcatul între aceia care sunt totuși numai un singur trup și care ar trebui să fie o inimă și un suflet. În casa Tatălui toți copiii vor fi adunați în jurul Celui care este „Cel întâi dintre cei adormiți”, fără să lipsească măcar unul și fără să trebuiască să te temi că va avea loc iarăși vreo despărțire. Dar dacă trebuie să plângem, atunci să nu plângem ca aceia care nu au nici o speranță, ci să ne mângâiem unii pe alții cu gândul că „totdeauna noi vom fi la Domnul”.

Dacă trupul acesta prin slăbiciunile lui ne este o povară, pe care trebuie s-o purtăm anevoios, și dacă aceasta ne împiedică să glorificăm pe Domnul prin activitățile noastre, așa cum ne dorim, să ne gândim totuși permanent că Domnul, când va veni, va transforma trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă. Așa cum noi purtăm acum chipul lui Adam pământesc – un izvor al durerilor și suspinelor -, tot așa vom purta chipul lui Adam cel ceresc – un izvor al gloriei și fericirii. Atunci vom vedea pe Domnul față către față și Îi vom sluji fără oboseală și slăbiciune. Aveți încă puțină răbdare și curaj, să-L glorificăm, dacă El ne cheamă la aceasta în suferințe și slăbiciuni. „El va veni curând și nu va întârzia.”

Suferim din cauza sărăciei, a nedreptății din partea oamenilor sau a prigoanelor lor, și în privința aceasta, pentru mângâierea noastră Cuvântul ne îndreaptă atenția spre venirea Domnului (Iacov 5.7), prin aceea că el ne învață că brutalitatea, nedreptatea și subjugarea vor domni pe pământ până va veni Domnul să nimicească pe aceia care strică și ca să înnoiască toate lucrurile prin prezența Sa minunată. Însă noi vom fi adunați la El înainte să vină ziua aceasta, departe de lume și de rău. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.”

Cât de mângâiați am fi noi în toate necazurile noastre, dacă totdeauna am avea înaintea ochilor acest moment fericit, când Domnul ne va unii pentru totdeauna la Sine! Căci care necaz nu va dispărea atunci ca un vis dimineața? Și cât de mult ar contribui această mângâiere la sfințirea noastră! Căci de unde vin cântirile, râvna, gelozia, zgârcenia și multele poftes, care se luptă împotriva sufletului, dacă nu din cauză că speranța unirii noastre în curând cu Domnul nu este vie în noi? Atunci inimile noastre sărmene, care asemenea plantelor cățărătoare, care au nevoia să se lege de ceva, se leagă de pământ, deoarece ele nu se pot agăța de cer. Dar dacă această speranță ne înviorează, atunci râvna, cântirea și așa mai departe, vor face loc unei așteptări blânde și răbdătoare, chiar și bucuriei și aducerii de mulțumire; și în loc să fim atrași spre cele pământești, vom fi atrași spre cele cerești; atunci inima noastră va fi deja în cer, în timp ce picioarele noastre umblă aici pe pământ. Așa sfințește Mântuitorul pe ai Săi; mai întâi prin harul Său și apoi prin nădejdea gloriei Sale, care este totodată o completare a acesteia. Când El în harul Său ne-a spus: „Du-te în pace, păcatele îți sunt iertate!”, atunci El a luat de pe inimile noastre povara, care aproape le zdrobea; El ne-a adus la Sine, rușinați de răutatea noastră și de dragostea Sa. Atunci am simțit nevoia să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Acela care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru noi. Prin faptul că ne spune: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi, El mută nădejdea noastră, comoara noastră, viața noastră în cer. El face din noi cetățeni ai cerului, care aici jos pe pământ sunt pentru scurt timp străini și călători (Tit 2.11-14). Dar Domnul să ne îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și răbdarea lui Hristos (2 Tesaloniceni 3.5)!